

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
100 90 80 70 60 50 40 30 20 10 100 10 20 30 40
200 90 80 70 60 50 40 30 20 10 100 10 20 30 40
300 90 80 70 60 50 40 30 20 10 100 10 20 30 40

Vise Somands-Viser.

1. Syv Aar er det siden jeg suede mit Land, Og
tre deilige Piger, som jeg opnævne kan; Den ene hed
Marie, o det var et deiligt Navn, O den Deiligste, som
jeg opnævne kan.

2. Saa blæste der op en sydvestlig Wind, Og saa kom
der et Stib for en atterlig Wind, Men forud i Galjonen
såd en Tomfru saa fin, Og hun lignede Allerkæresten min.

3. Jeg saa da paa hende med fortjusande Behag,
Mine Vine forandret sig hver eneste Dag, Men vil ikke
tøve om det skal koste mit Liv, Jeg vil se, jeg vil se, hvem
det er.

V box 23: 688

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60

0 mm

4. Saag fasted' jeg mig udi Bolgerne blaa, At jeg aldrig ombord i dette Skib monne staa, Men saa lykkes mig jeg i Faldrebstrappen laa, og ombord i dette Skib monne staa.

5. Ombord i dette Skib stod den deilige Mo, Hun var blegnet paa kinden, alt ligesom hun var død. Af hør min Hjertens Tomfri, Nu har jeg lidet Nod. Jeg har tumlet om paa Bolgerne at ds.

6. Tomfren hun sagde da til mig disse Ord: Er du salden ned fra Himlen alt ned paa denne Jord; Nei jeg saldt fra Bramraaen, da vi Seilene gjorde fast. Og saa saldt jeg udi Bolgerne med Hast.

7. Hun tog mig i sin Tavn og hun trykte til sit Bryst, Og hun gav mig en Opfristning, det var jo en god Trost, Den Pige hed Marie, o det var et deiligt Navn, O den Deiligeste, som jeg opnævne kan.

8. Jeg farte med Skibet en otte Maaneds Tid, Indtil jeg mit Fædreland sit at se. Jeg gif til Pigens Fader og spurgte hannem om, Om jeg kunde saa hans Datter saa from.

9. Ja Faderen han sagde da til mig disse Ord: Er du overens med Pigen, alt ud paa denne Jord, Er du overens med Pigen, som du har vælget ud, Skal du sikkerlig saa hende til Brud.

10. Den Sømand hede Herman, o, det var et deiligt Navn, O, den deiligeste Sømand, som jeg opnævne kan. Nu bor han udi Norden iblandt de høie Fjeld, O, der lever han fornisielig og vel.

Norrländingens hemlängtan.

Hvi längtar du åter till fäderland,
Mitt hjerta de slår så oroligt,
Då barndomens minnen dig hvistfar ibland
Från hembygdens dasar fortroligt,
Förgäfves du ångrar den brinnande lust,
Som gäckande dref dig till främmande kust
Från hembygdens skogar och dasar.

Hvad drömde du väl om den främmande jord,
Hvad hoppas du ännu i söder,
Tanns här icke hjertar finns de ei i Nord,
Hvar finnes väl trognare bröder,
Hvad brände din längtan hvad styrde din håg
Såg du i söder det du icke såg
I hembygdens skogar och dasar.

Jag minnes min hembygd vid dåunande sfod,
Der molnen sig hvilar på fjellen,
Der åldriga skogen mot stormarna stod
En grönskande mur omkring fjellen;
När dagen rann upp, eller nattvaktens slog,
Då ljustet var oskuld och friden blott log
I hembygdens skogar och dasar.

Wäl sover min Fader vid gungande hav,
I grönstakande graf honom sover,
Och granarna gro kring den ålstades graf,
Och flöta ett flugghvalf deröfver.
Men fäderneffiset det blomstrar ju änn,
Och moder och vänner mig manar igjen,
Till hembygdens skogar och dasar.

Jag kommer, ja kommer väl sjerran ifrån
Engång till ått fämina er åter,
Men kanske försent står de ålstades son
Bid grafvarnas marmor och gråter,
Där står jag försjutan, der ålstad jag var
Och gråter vid minnen af främarna där
I hembygdens skogar och dasar.

Aa Niels Johansen den vöne Guten,
Han kyste Tomfrua mit paa Truten;
Han kyft' a ein Gang, og kyft' a to,
::: Men sel va Tomfrua like go. :::

Om alle Jenter sto paa ei Line,
Aa kyft di Grove og saa di Fine,
Om alle Jenter sto paa ei Ra,
::: Ja vist vel den, ja ville ha. :::

Aa Kjærligheita ho far' bedrove;
Gu' høre den, som saar hende prove!
Aa Kjærligheita ho æ saa heit,
::: Ja ho æ værre end Noen det veit. :::

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0 mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90

100 10 20 30 40 50 60 70 80

100 10 20 30 40 50 60 70 80
200 90 80 70 60 50 40 30 20

Aa denne Vise har ingen Ende,
Aa denne Vise kan Ingen hjende,
For denne Vise har gjort sæ sjel,
.; Aa ho kom rykande paa ei Fjol. ;;

Den forladte Pige.

I Morgen Klokk'en 4 saa skal jeg nu bortreise,
I Lund'en den grønne at føge mig en Ven;
Og naar jeg finder den, jeg hjender den igjen,
Det ved jo Gud alene, som bor i Himmelen.

Jeg er lig en Lilje som i Upsylden sidder,
Som her iblandt Ugræs og endnu staar fast;
Ja jeg er lig et Lam i fremmede Land,
Som jeg iblandt Ulve maa tage mig frem.

Mig vil jeg ligne som Bølger paa Havet,
Som føres udaf Binden til ubekjendte Land;
Jeg nær er vunden frem indtil den sidste Havn,
Gud lade mig med Ere faa bære mit Navn.

Gud hjælpe de Ynglinge som heri oppoget
I denne vildsomme og forsørste Verd;
Med Falshed og Svig forsøre de mig.
Men Snarerne ligge forfulgte paa min Sti.

Ia Folket de have mig saameget paa sin Tunge;
Det var jo langt bedre de talte hver for sig.
Men hvad bryder jeg mig om det, jeg selv har faaet min Del,
Min Lod er bleven ringe, det faar jeg hjendes ved.

Mit Brød det er staaret saa smaat omkring Verden,
Men Herren give mig Styrke til at samle det ihop;
Jeg gaar som en Slav, saar slide mine Da'er,
Men Herren giv mig Kronen, den han mig lovet har.

Ublet det sidder saa høit op i Tøppen,
Og naar det bliver modent, saa falder det ned;
Saa gaar det mig, saa gaar det med dig,
Saa gaar det med os Alle paa Verdens sidste Tid.